

Jeg skal nu tillade mig at gaae lidt nærmere ind paa de enkelte Punkter af Lovforslaget, uden at jeg dog vil gjenneengaae det paragraphvise, som den ærede Forslagsstiller nys gjorde. — Det forekommer mig, at naar han vil opstille en ny akademisk Borgerræt, saa bør han ikke gjøre den saa indskrænket, som han gjør den, idet han vil, at vedkommende Student fra de andre nordiske Riger skal opholde sig og studere et Aar her ved Kjøbenhavns Universitet, for at han kan faae Borgerræt. Han ansøgte selv et Exempel fra Upsala; jeg har ogsaa et Exempel sammestedsfra at møde med. Jeg har den Erfaring, at en Student fra Kjøbenhavns Universitet, som meldte sig ved Upsala, strax fik udleveret et Borgerbrev med den fulde Ret, som knytter sig til et saadant. Jeg troer altsaa, at denne Indskrænkning bør falde bort i Forslagets § 2. Det er altsaa ikke, fordi jeg er imod den ærede Forslagsstiller i dette Punkt, at jeg gjør denne Indvendning, men det er, fordi jeg gaaer endnu videre end han; jeg bifalder nemlig denne Afgang for Studenterne og vil kun gjøre det meget lettere for Broderrigets Studenter at faae akademisk Borgerræt her. — Hvad dernæst angaaer Stipendieopgørelsesmaalet, da er det jo ikke uvigtigt; jeg skal, dersom der gives mig Leilighed dertil, støtte den i Indfangelse værende nye Paragraph, som skal gaae ud paa, istedetfor at give de Studerende, som ikke have Indfødsret her, Stipendier fra Kjøbenhavns Universitet, at tilstaae et vist Antal, f. Ex. 50 Studenter fra Kjøbenhavns Universitet, der studere ved de øvrige nordiske Universiteter, Stipendier, f. Ex. indtil 25 Rd. om Aarsløbet, eller noget lignende. — Hvad dernæst angaaer det Punkt om en gjensidig Ret til Besvarelsen af Priisopgaver ved samtlige nordiske Universiteter, da er jeg deri enig med Forslagsstilleren. Men jeg kommer nu til det Punkt, som er stillet øverst af den ærede Forslagsstiller, det er den fælles Ret til at blive Embedsmand. Deri er jeg imod ham, deri maa jeg modsætte mig Lovforslaget. Jeg troer, at det er ligesaagodt, at dette bliver sagt først her i Thinget af et Medlem, hvis Sindelag jeg troer er saa godt standnavist som Nogens. Da man nemlig nu engang har Examiner og anseer dem som det Gitter, hvorigennem man skal krybe, eller hvorover man skal

springe for at komme til et Embede, saa vilde det være uretfærdigt at give dem, der havde underkastet sig høist forskellige Prøver, forskellige baade i indre Bestaenlighed og i ydre Omfang, Ret til lige store og lige gode Embeder; jeg troer, at det ligefrem er en Regnskabsretfærdighed, der forbyder det. Vi maae jo nemlig huske paa, at selv Brødres Venstabs Sjælben gaaer saavidt, at der endog er Fornuetsfællesskab mellem dem; hvor kjærligt de end ere stude imod hinanden, hvormeget de end omgaaes, holde de dog gjerne deres egen Pengehuusholdning, og jeg troer altsaa ikke, at det er mod Lovens Aand, naar man ikke kan gaae ind paa dette Punkt. — Hvad dernæst de akademiske Grader angaaer, saa skal jeg, idet jeg dog forøvrigt tiltræder, hvad der er blevet sagt af den ærede Forslagsstiller, gjøre opmærksom paa, at man for Norges Vedkommende ikke har saadanne akademiske Grader, og det vilde jo være besynderligt at udelukke en Mand fra at holde Forelæsninger ved Kjøbenhavns Universitet, fordi han ikke hed Magister, uagtet han maaftede var kundskabsrigere end en Anden, som hed saalebes. Dernæst kommer jeg til et Punkt, hvori jeg heller ikke kan være enig med Lovforslaget, nemlig naar Helsingfors er betegnet som et nordisk Universitet. Jeg veed meget godt — eller troer idetmindste at vide, — hvad der har ledet den ærede Forslagsstiller til at regne Helsingfors til Nordens Universiteter; han er bleven fortryllet af de deilige svenske Toner, vi have hørt derfra, og der have klinget fra den svenske Digter Runebergs Harpe; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at Svensken, den svenske Cultur, for ikke at sige den svenske Døling, ligefrem er en indført Plante i Finland; den staaer der omtrent med samme Ret (men rigtignok med en meget skjønnere erhvervet Ret), hvormed Thyfken staaer i Sønderjylland. Vi skulle i det Hele vogte os for at skaffe den nordiske Eenhedstanke flere Fjender, end den allerede har; unødvendige Fjender skulle vi ikke søge at skaffe den paa Halsen, og vi maae derhos holde fast, at det, der adskiller den nordiske Eenhedstanke fra den thyfke, er, at den thyfke er erobrende, hvorimod den nordiske kun er forsvarende, og det er i denne Egenstabs, at vi skulle søge vor Etyrke.